פג א מיי' פ"ב מהל' לילית הלכה ב סמג עשין כו: פד ב מיי' פ"ג מהל' לילית הלכה ד סמג עשין כו טוש"ע א"ח סימן יד סעיף

ג: פה ג מיי' פ"ה מהל' תפילין הל' י סמג עשין כג טוש"ע י"ד סי' רפו

כב: הלכה ד ממי מיד מהלי מפילין הלכה ד ממי עשין כב טוש"ע אייח מי כו סעיף א: פא ה מיי שם הלכה כו: פאר ו מיי פט"ו מהלי מפילה הלכה כו: טוש"ע אייח הלכה יב טוש"ע אייח

סימן קכח סעיף ב: פט ז מיי' פ"ד מהל' תפיל פ"ד מהל' תפילין הלכה כו סמג עשיו כב טוש"ע א"ח סימו לו סעיף א:

שימה מקובצת

ו) איני יודע. מסכת ע״ז דף יז: ב) ר׳ אחייא: ג) טלית שאולה. מזוזה כל שלשים יום פטור מכאן ואילך חייבת. [מן התורה והא] רכתיב ביתך [הא אמרי׳ בפ׳] . ראשית הגז דרד ביאתד והכי ראשית הנג דרך ביאתך והכי הכתי הנג דרך ביאתך והכי הכתיב כסותך דמשמע ולא שש שותפות הא [כתיב] בנדיהם ואפי דרא של שותפות הא ביברים בריהם ובסותך ולא של [אחרים מווה] אצ"ג דכתיב ביתך מווהן אצ"ג דכתיב ביתך הא כתיב למען ירבר ימיכם הים אכתיב למען ירבר ימיכם וואמים דישור ביתרים ביתך וואמים זישור הא בתיב למען ירבר ימיכם וואמים דישור ביתרים [ואפי׳] דשותפות וביתך דרך . ביאתך (ולא) [ומדלא] קאמר ולא של אחרים ש״מ דמן התורה שאולה וונויוו שאולוו וו בונ. דו אינה מעכבת. של ראש: ז אינה מעכבות של השל (ס) וכל כהן שאינו עולה לדוכן. כ' רבינו חיים כהן דבשעת דוכן אין לומר אלהינו ואלהי אבותינו ברכנו אלהינו האלהי אבותינו בוכנו וכו' אלא מיד שחתם ברכת הודאה קורא כהנים ומביא ראיה ממס׳ סוטה דאמרינן אין הקורא רשאי לקרות . כהנים עד [שיכלה] אמן מפי הצבור . דברכת הודאה דהרי איז כאז אמן אחר ואי הוי אמר אלהינו ואלהי אבותינו וכו׳ מאי קאמר אין הקודא כוי מאי קאמר אין הקודא כוי הלא יש כאן הפסקה גדולה בין אמן דצבור לקריאת הנים אלא ש״מ דמיד אחר חתימה דברכת הודאה הקורא קורא כהנים ועוד מביא ראיה דאמרינן התם לשנים קורא כהנים לאחד אינו קורא ואי הוי אינו קורא ואי הוי אומר שליח צבור אלהינו ואלה אבחינו כי בין לאחד ובין לאחד ובין לאחד ובין קורא כהנים וקאמר אבים והם אין העוכב לפני ברכך אלא אם כן יודע בו ברכך אלא אם כן יודע בו תטרף דעתו עליו ולחזור לתפור שלא ביערות עליו וכן היה משרץ דעתו עליו וכן היה מעל מנהג של מנה בשל מנדי הרמ"ר העוכבות אותר ביער מנהי הרמ"ר הרמ"ר הרמ"ר הרמ"ר הרמ"ר הרמ"ר הרמ"ר הרמ"ר העובדונים וואים ביער מנור הרמ"ר הרמ" מנהג של מורי [שהוא היה] מקרא לכהנים . ולא הניח השליח צבור לקרות אבל מנהג רבינו פרץ לקרות אבל מנהג רבינו פרץ אינו כן אלא הש"ק מקרא: ו) תיבות אפ"ה נמחק: ו) מראה גופו: וברייתו תבנית כו': ס) חוץ מאותן: ע) והביאתן עמה: י) והיה ע) והביאתן עמה: י) והיה מינות כו': מו בתר בדש כתיב מינות היו ביינות או מאותן: ושמרת וגו' ותיבות כי יביאך נמחק: לן ציצית: יכן לך הס"ד ואח"כ מה"ד כהן שאינו עולה לדוכן עובר . בשלש. כה תברכו אמור להם

זיל והוסיף ובירך שלא עשאני עבד כדי להשלים: גופו. מראה גופו יו במקרא ולא במשנה ולא במשנה ולא בדרך ארץ וגראה יותר שמברך תבנים דיוקנו: "ושולה. מן הארץ: לפיכך. שאינו עולה אלא אחת אעבד ואשה שאינן ^{ה) יגן} מלויין כמומו: לבית מדרשו של רבי לע׳ שנה דמיו יקרין: לילים. מלוה קלה עשה בעלמל: גפה של יו חייא. אינו רבי חיים שר׳ נמן שהיה חשוב מרבי כדמתרינן

(ב"ב קלה.) ילדות היתה בי והעותי פני בנתן הבבלי לא היה מביא ראיה מרבי חייה ובתוספתה גרסינן לבית

מדרשו של רבי מאיר: מלית שאולה מו] כל ל' יום. אין מכאן דסתם לדהדה שאלה ל' יום כמו הלואה בפ"ק דמכות (דף ג:) חדא דדילמא שאלה דטלית דוקא י) ועוד יו הכא לא מיפטר אלא דעד ל' יום סברי אינשי דשאולה היא דאין דרך שאלה יותר דמדאורייתא פטורה לעולם כדדרשינן (חולין דף קלה.) ראשית גז לאנך ולא של אחרים הכי נמי כסותך ולא של אחרים אע"ג דבמווזה חייב השוכר כדמסיק התם (שם:) דביתך לא אתא לאפוקי בית אחרים אלא לכדרבא דאמר דרך ביאתך (לעיל דף לד.) ופ"ק דיומא (דף יא:) נמי איכא הכי וה"ט דלא מסתבר קרא למעוטי בית אחרים דכיון דלשימור עביד ל"ש מיהו כל ל' יום פטור דלאו בית דירה דידיה הוא שי כדאמרינן פ״ק דבבא בתרא (דף ח.) גבי נשתהה שם ל' יום הרי הוא כאנשי העיר והא דמייתי הכא מון סיוע לרב יהודה להא דטלית שאולה דמסתבר ליה לדמות טלית מדרבנו למזוזה דאורייתא ול"ע אי מלינן למימר דלענין לפטור עד ל׳ יום הוא דמייתי ומיהו י"ל דמוחה נמי מדרבנן דתרי ביתך כתיבי והא דבעי בסוף השואל (ב"מ קא:) מוחה על מי ופריך הא אמר רב משרשיא חובת הדר היא לאו לחיובי שוכר מייתי לה אלא ה"ק פשיטא שהמשכיר אינו חייב כיון שאינו דר שם וכן פ"ק דמסכת ע"ז (דף כא. ושם) דפריך בית נמי מפקע ליה ממזחה ומשני חובת הדר היא פי׳ שאם ירנה לא ידור בו אלא ישתמש בו לתבן וקש ולא מיחייב והא דאמריגן ריש ר"א דמילה (שבת קלא:) לא לכל אמר ר"א מכשירי מלוה דוחין את השבת דמודה ר"ח שחם ליין טליתו ועשה הואיל ובידו מוחה לפתחו חייב להפקירן ה"מ למימר הואיל ובידו י שלא להניחה אלא הטעם השוה בכל לכ"ע ולמ"ד חובת טלית בלא לביקה חייב: כל כהן שאינו עולה דרוכן ובו'. דוקה כשחומר לו עלה כדאיתא כ) בסוטה (דף לט.) לריך שיאמר להם חזן הכנסת שאו ידיכם

קודש ובתרגום בבלי נמי מתרגמינן

ס [אמור להס] כד תימרון להון ואע"ג

זיל טפי. ו) אפ״ה מזולול העבד יותר מן האשה. ל״א זיל טפי כלומר זיל שפי. אבל אבור לא מברכינן דאינו מלוי דהוי כל שאינו לא רומי. נשבעה בחיי המלך שהוא שרה

של רומי. ל"א ע"ז (א): בפסוק אחרון זיל מפי ת"ר חלזון זהו גופו דומה לים וברייתו "דומה לדג ועולה אחד לשבעים שנה ובדמו צובעין תכלת לפיכך דמיו יקרים תניא א"ר נתן אין לך כל מצוה קלה שכתובה בתורה שאין מתן שכרה בעה"ז לולעה"ב וודע כמה צא ולמד ממצות ציצית מעשה באדם אחד שהיה זהיר במצות ציצית שמע שיש זונה בכרכי הים שנומלת ד' מאות זהובים בשכרה שיגר לה ארבע מאות זהובים וקבע לה זמז כשהגיע זמנו בא וישב על הפתח נכנסה שפחתה ואמרה לה אותו אדם ששיגר ליך ד' מאות זהובים בא וישב על הפתח אמרה היא יכנם נכנם הציעה לו ז' מטות שש של כסף ואחת של זהב ובין כל אחת ואחת סולם של כסף ועליונה של זהב עלתה וישבה על גבי עליונה כשהיא ערומה ואף הוא עלה לישב ערום כנגדה באו ד' ציציותיו ומפחו לו על פניו נשמט וישב לו ע"ג קרקע ואף היא נשמטה וישבה ע"ג קרקע אמרה לו גפה של רומי שאיני מניחתך עד שתאמר לי מה מום ראית בי אמר לה העבודה שלא ראיתי אשה יפה כמותד אלא מצוה אחת ציונו ה' אלהינו וציצית שמה וכתיב בה יאני ה' אלהיכם שתי פעמים אני הוא שעתיד ליפרע ואני הוא שעתיד לשלם שכר עכשיו נדמו עלי כד' עדים אמרה לו איני מניחך עד שתאמר לי מה שמך ומה שם עירך ומה שם רבך ומה שם מדרשך שאתה למד בו תורה כתב ונתן בידה עמדה וחילקה כל נכסיה שליש למלכות ושליש לעניים ושליש נמלה בידה חוץ מאותן מצעות ובאת לבית מדרשו של ר' ם חייא אמרה לו רבי °צוה עלי ויעשוני גיורת אמר לה בתי שמא עיניך נתת באחד מן התלמידים הוציאה כתב מידה ונתנה לו אמר לה לכי זכי במקחך אותן מצעות שהציעה לו באיסור הציעה לו בהיתר זה מתן שכרו והיה וראיתם גדילים תעשה לך יב]:

בעה"ז ולעה"ב איני יודע כמה אמר רב יהודה ייםלית שאולה בי כל שלשים יום פמורה מן הציצית מיכן ואילך חייבת תניא נמי הכי יהדר בפונדקי בא"י והשוכר בית בח"ל כל שלשים יום פטור מן המזוזה מיכן ואילך חייב אבל השוכר בית בא"י עושה מזוזה לאלתר משום יישוב דא"י: תפלה של יד אינה מעכבת זו: אמר רב חסדא לא שנו אלא שיש לו אבל אין לו מעכבת אמרו לו אמרת אמר להו לא יאלא מאן דלית ליה תרי מצות חד מצוה גמי לא ליעביד ומעיקרא מאי סבר גזירה שמא יפשע אמר רב ששת יכל שאינו מניח תפילין עובר בשמונה עשה וכל שאין לו ציצית בבגדו עובר בחמשה עשה יסו יוכל כהן שאינו עולה לדוכן עובר בג' עשה כל שאין לו מווזה בפתחו עובר בשני עשה וכתבתם וכתבתם ואמר ר"ל כל יהמניח תפילין מאריך ימים שנאמר ד' י [אמור להס] כד תימרון להון ואט"ג. דדרשי' מיניה עשה מ' מפיק ליה פ' ואלו נאמרין (סוטה לח.) שנים נקראו כהנים ולא כהן אחד י' ותרחי שמעינן מינה ומ"מ אומר ר"ת שאפי'

של פרשה ובמדבר טון כתיב ב' פעמים אני ה' אלהיכם אחד בראשו ואחד בסופו: שליש למלכות. שיניחנה להתגייר: דן אותן מלעות. לא מכרה והביאתן בן והוא היה מתן שכרו בעה"ו: הוליאה כתב מידה. וספרה לו כל המאורע שלשם שמים היא מתגיירת לפי ששמעה נס גדול של חומר מצות שטפחו לו ד' ליציות על פניו: פונדק. שלנים בו עוברים ושבים: והשוכר בית כו'. פטור שמא יחזור בו: משום יישוב א"י. דלאחר שהבעה שוב אינו נוטלה משם אפי׳ יונא ממנה כדאמר בפ׳ השואל בב"מ (דף קב.) הלכך בקושי יצא ממנה מפני טורח מזוזה אחרת ואפי׳ יולא ממנה ישכרנה אחר מהרה כשימנאנה מזומנת במזוזה ונמנאת ח"י מיושבת: אלא שיש לו שתיהן. ואם אינו מנים אלא אחם אוחה מצוה מיהא קיים: חדא מלוה נמי לא ליעביד. בתמיה: ומעיקרא. דאמר מעכבת: מאי סבר שמא יפשע. אי אמרי׳ דאינה מעכבת יפשע ולא יקנה האחרת: בשמונה עשה. ד' פרשיות יש בהן ואכל חדא קיימי תרי עשה וקשרתם לאות והיו לטוטפו׳ (דברים יא). ל״א (ב) בוהיה כי יביאך (שמות יג) כתיב ין והיה ד)כי יביאך לאות וגו' ושמרת את החוקה וגו' ובסוף הפרשה כתיב והיה לאות וגו' הרי ג' ובק"ש (דברים ו) וקשרתם לאות והיו לטוטפות וכן בוהיה אם שמוע (שם יא) תרי הרי ז' ושמתם את דברי אלה דדרשינן בפר' הקומן [רבה] (לעיל דף לו:) דבתפילין קמישתעי שתהא שימה כנגד הלב הרי ח': יא] בלילית ה'. ועשו ונתנו

א זייל ודווהייב אבל איני כו'. ם) כ"ל ובעה"ל מבל מילי כוי, **5**) [חולין קי. קלו.], **ג**) [סוטה לח: ע"ש], **ד**) לאות והיו לטוטפות ובסוף הפרשה דקדש כתיב והיה כו'. ל"ק, **ה**) מלווין. ל"ק, ו) אחייה ואינו ל"ק, 1) ל"ל ועוד הכא דלא מיפטר אלא עד ל' יום משום דעד ל' יום סברי אינשי דשאול רעו ל ארל אחר לי יום נראים הוא אדל אחר לי יום נראים גבי נשתהה שם ל' יום ה"ה כאנשי העיר והכא דסייע לר"י דמסתדר איר יר" מתסתבר ליה כיו. צ"ק. ס' כדליי י) להנימן לאלו. ז"ק, ס' כדליי בספרי לריך כרי וגרי שלפנינו היינלה פ"ד. ז"ק, ל) צ"ק, מנילה פ"ד. ז"ק, ל) צ"ק, מו מופיק ליה בפ" כרי. ז"ק. ס) וערי מר ברכות לוד. ד"ה לל יענה רבי".

תורה אור השלם

אַנִּי יְיָ אֱלֹהַיכֶּם אֲשֶׁר הוצאתִי אֶתְכֶּם מַאֶּרֶץ מִצְרִים לְהִיוֹת לְכַם מִצְרִים לְהִיוֹת לְכַם

הגהות הב"ח

(ל) רש"י ד"ה גפה וכו' ע"ו הס"ד ואח"כ מ"ה שתי פעמים נפסוק וכו' אני ה' אלהיכם: (ב) ד"ה בשמונה וכו׳ לשוו לחר בפ׳ קדש לחים נמון מתת בפ קוש כתיב והיה כי יבילן וגו' ללות וגו' וכן בוהיה כי יביאך וגו' בסוף הפלטה כתיב והיה ללות וגו'

גליון הש"ם

תוספות ד"ה מפרק:

מוסף רש"י

חלזון. מולעת שיולא מן הים אחד לשבעים שנה, ואובעין בדמו תכלת ולכתחלה אינו בדמו תכלת ולכתחלה הלינו בדמו הבל ההר אלא ולובעין בדמו תכלת ונמכר בדמים יקרים (מגילה ו.) שהחלוון מן הים הוא עולה אחת לשבעים שנה. (חולין

רבינו גרשום

ול טפי. כלומר אע״ג דהי לים. מראה גופו: וברייתו. צורתו: שליש למלכות. כדי להתגייר: כל שלשים יום פטורה מז

כהן אחד עולה לכל הפחות מדרבנן ודייק מלישנא דלא האמר שני כהנים עולים ולא אחד משמע אפי׳ אחד ש' ועוד פי׳ שש"ל אין לו להקרות לפי שהוא מפסיק ואין להפסיק אפי' ליהא שמיה רבה ואפי נחש כרוך על עקיבו וכן פר״ח דש״ל המפסיק עבירה היא בידו וחניא בספרי אמור להם הרי שנים ושמו את שמי הרי הביצית דלא הוא דיידית דסתם שאלה לי יום: משום ישוב ארץ ישראל. דאי הוה נפיק למחר עייל ביה אחרינא משום דמשכח שלשה: ען שאינן מצווין: יון של ר' אחייא: ען שאולה. עיין בתוספות בפרק השואל ובהרין שם: עון הכא ממוווה סיוע:

הציבור לא היה דיתה לשום שובש של אך שה ארדה והה נפיק למוח של ביה הוריגא שטום השפה ששה. בין מוחל את המוחה שהוב ל לה מומנת האי דנפיק לא קיל מווחיה בהדיה כראמרים! בבבא מציעא וף קב עבין: אלא שיש לו הציפ שעו לא אודא צינג שלב בהי עינים את מעיד, היינו היי חד דירך חד דבין עיניך. ומיה לאות על ידך. מיה משה בתיב בבא מציעה עוב בהי ששה. אלא את המני ציציה עובר בהי ששה. נחיי וקשרהם לאות על ידך. היינו היי השחם שהם אות על ידך, היינו, השי היינו קשהם הוא המלאות על ידב. היינו מפילון בינים הא מני: ציציה עובר בהי ששה. נדילים תעשה לך. ועשו להם ציציה. נתנו על ציציה. והיה לכם היינו מפילון דכתיב כי שם ה' נקרא עליך: "ליניציה, וואותם אותו: לדוכן בג' כה תברכו אמור להם: ושמו אם מיבי דכתיב ה' עליהם היינו תפילין דכתיב כי שם ה' נקרא עליך: